

Tjugoförsta söndagen under året 2022

”Är det bara några få som blir räddade?” (Luk 13:23). Denna eviga fråga möter oss i evangeliet idag. I alla tider har man frågat sig detta. Ibland har man sagt sig veta med bestämdhet att det bara är få. Ibland är det tvärtom alla som förväntas bli räddade. Varken Jesus själv eller kyrkan har gett något direkt svar på denna fråga. I stället har man uppmanat till omvändelse, till bot och bättring, så att man i trygghet kan nå fram till den eviga härligheten. Hoppet om frälsning och evigt liv måste driva oss att efterfölja Jesus allt trognare. Hoppet gäller inte bara min egen frälsning utan allas. Otaliga helgon alltifrån Paulus och framåt har betonat att de andras frälsning är viktigare än min egen. Om kärleken är äkta – som Jesu kärlek - är det helt följdriktigt att man ber, hoppas och verkar för de andras frälsning. Då får vi lita på att den egna frälsningen kommer med på köpet!

Vi måste förlita oss på att Guds barmhärtighet är oändligt mycket större än vår egen. Det är Guds högsta önskan att alla skall frälsas och nå fram till det eviga livet. Hans frälsningsvilja är universell. Därför har han också grundat kyrkan som universell, katolsk, där alla är kallade att få del av frälsningens fullhet. Samtidigt är ingen tvungen att bli frälst och låta sig återlösas av Kristus. Men vi får alla uppdraget att be och arbeta för de andras frälsning. Frälsning är nåd och inte automatik. Vi är alla beroende av varandra i kyrkans frälsande gemenskap. Vi kan alla hjälpa varandra på frälsningens väg. Vi får alla utge oss i bön och offer för att frälsningen skall nå fram till så många som möjligt. Ja, vi får hoppas att ingen enda säger nej och går evigt förlorad. Kyrkan har aldrig uttalat sig om att någon bestämd person med visshet har hamnat i helvetet. Däremot har hon med stor iver och ihärdighet uttalat sig om att många med full visshet befinner sig i den eviga härligheten genom att helgonförklara otaliga människor från alla tider, länder och sociala sammanhang.

”Din gåva är det att kyrkans många lemmar strävar efter samma mål” (kollektbön). I kyrkan får vi hjälpa varandra att sträva efter en allt djupare kärlek till Jesus och en allt trognare efterföljelse av honom. Detta är den säkraste och bästa vägen till himlen. Samtidigt måste vi bli ännu mer medvetna om vår kallelse att göra Jesus mer känd och älskad liksom hans evangelium. Vi är alla genom vårt dop och vår konfirmation kallade att evangelisera. Det kan låta stort och krävande, ja, alltför jobbigt i vissa öron. Men det är just i de vardagliga omständigheter där vi lever som vi kan hitta oanade möjligheter för att göra evangeliet konkret, hörbart och synligt. Vårt stift förbereder just nu en handledning som kan inspirera oss i våra församlingar att mer medvetet dela med oss av evangeliet. Liksom de heliga behöver vi få mer iver och hängivenhet och drivas av ”evangelisk sjätörst”. Om vår tro på Jesus och hans evangelium är äkta är det helt naturligt

för oss att hjälpa själarna att hitta vägen till honom och ta till sig hans budskap. Det är det som är frälsningens väg.

Samtidigt är allt Guds nåd. Frälsningen är enbart hans allt överflödande kärleks verk. Det är hans största önskan att vi alla skall nå fram till hans eviga rike. Kyrkan här på jorden skall just vara den plats där Gud kan samla alla och ge dem del av sin nåd och frälsning. Profeten Jesaja förutsåg detta: ”Jag skall församla alla folk och tungomål och de skall komma och se min härlighet” (Jes 66:18), I trons ljus anar vi att vi en gång skall få se Gud sådan han är. Under tiden får vi leva av tro, hopp och kärlek. Guds nåd förbereder oss på vårt definitiva mål. Vi får försöka samverka så mycket vi bara kan med hans heliggörande nåd. I det ljuset får livet en helt annan inriktning. Bakom allt anar vi Guds frälsningsvilja. I sin försyn leder han oss alltid vidare genom det som sker, vad det än må vara. ”Det är för att fostras vi får lida. Gud behandlar oss som söner ” (Heb 12:7). Också det svåra och obegripliga får en helt annan innebörd i det ljuset. Guds försyn blir det grundläggande perspektivet i vars ljus vi kan se på hela vår jordiska pilgrimsfärd fram till målet i det himmelska Jerusalem.

Hoppet blir i detta perspektiv allt viktigare. När vi har vårt hjärta där ovan, i Guds eviga rike, vill vi förvandla den jordiska verkligheten i alla dess aspekter, så att den allt bättre motsvarar Guds plan och frälsningsvilja. Vi får liksom öva in vårt himmelska liv genom att redan nu leva till fulllo av Guds kärlek och göra den synlig när nere. Hoppet riktar oss framåt mot den eviga härligheten. Vi blir då mer medvetna om sambandet mellan himmel och jord, tid och evighet. Vår jordiska liturgi pekar alltid framåt mot den himmelska. Redan här och nu förenar vi oss med alla helgon och änglar i vårt *Sanctus, sanctus, sanctus*. Samtidigt måste vår sociala gemenskap på jorden präglas mer och mer av den eviga härligheten och allt vad den innebär. Där ovan får vi en gång leva som bröder och systrar i kärlekens fullhet. Det kan hjälpa oss redan nu öva in oss i detta saliga tillstånd. Där ovan skall vi ha allt gemensamt. Det borde vi också lära oss att praktisera här på jorden, så att den blir mer lik himlen. Där ovan skall vi samstämt lova och prisa den Gud som av kärlek till oss steg ner till jorden för att göra den mer beboelig och så bereda marken för Guds eviga rike och härlighet.

Gud vill dela sin evighet med oss. Därför kom han till oss för att dela tiden med oss. Då borde det också vara helt naturligt och självklart att vi vill leva vår tid i gemenskap med honom. Tid är till för att delas. Allt skapat, allt under himlen är Guds gåva till oss som mänsklig gemenskap. Därför är det också viktigt att vi lever av detta i gemenskap och inte bara för vår egen skull. Frälsningen kan redan nu förvandla oss från individualister till människor som vill leva i gemenskap både med Gud och med varandra. Därför behövs kyrkan mer än någonsin.